

מִלְאֲכֵי הַשָּׁבֶת השיר: חיים פרחי

כָּאֵן הָעֶרֶב כְּבָר רַד הַשֶּׁמֶשׁ נְמָה לָּהּ
וּבֵיתִי לְבֵשׁ כְּסוּת חֵג וְאוֹרָה
אֶת גֵּרוֹת הַשָּׁבֶת אֲמִי הִיטִיבָה
מִבְּעוֹד יוֹם אֶפְתָּה הִיא גַם חֲלָה .

וְאֲנִי עִם אָבִי אֶת הַשָּׁבֶת נִקְבִּילָה
בְּתַפְלָה בְּנִגּוֹן וּבְקוֹל שִׁירָה,
בְּרִגְלִים קְלוֹת וְרַפִּינוּ נְחִישָׁה
לְקַבֵּל אֶת פְּנֵי שַׁבַּת הַמִּלְכָּה.

לְמִלְאֲכֵי הַשָּׁבֶת נִגּוּנֵינוּ נִשְׁמִיעַ
רַק שִׁירָאֵינוּ שִׁנִּית לְבַקֵּר,
עַתָּה נִשִּׁיר לְכְבוֹדָם בְּצִלְלֵי בּוֹקֵעַ
בוֹאֲכֵם לְשִׁלּוֹם גִּזְמֵר.

בְּצִאתְכֶם נָא בְּרִכּוֹנוּ: כֵּן לְשַׁבַּת הַבָּאָה
לְשׁוֹבְכֵיכֶם נְחַפָּה בְּתַקְוָה
שׁ... כֵּן, כֵּן לְשַׁבַּת הַבְּרוּיָה,
בְּמֵאֲכָל וּמִשִּׁתָּה וּכְסוּת נִקְיָה.